

พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไปนี้ . . .

เล่ม ๔๘ หน้า ๑๗๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
คนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อครบกำหนดสาม
เดือน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๖ แห่งพระราช
บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อ
ไปในแทน

“มาตรา ๖ คนต่างด้าวเช่นที่จะกล่าวต่อไปนี้ ห้ามมิให้
เข้ามาในประเทศสยาม คือ

(๑) บุคคลซึ่งไม่มีหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดง
สัญชาติอันถูกต้องที่ออกให้โดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลสยามได้
รับรองแล้ว

(๒) บุคคลมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นที่เสนาบดีจะได้
ระบุและประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อความประสงค์แห่ง
มาตรานี้

(๓) บุคคลซึ่งยังมีได้ปลุกผีป้องกันทรพิษ และไม่ยอม
ให้ปลุกผีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๔) บุคคลซึ่งไม่มีรายได้พอเลี้ยงตัวเองหรือไร้อุปการะ
จากผู้อื่น . และเป็นบุคคลซึ่งพนักงานแพทย์ได้ตรวจลงความ

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๑๗๕

เห็นว่าร่างกายพิการ หรือจิตต์ฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถที่จะประกอบการทำงานเลี้ยงชีพได้

(๕) บุคคลซึ่งเป็นคนอันธพาล หรือเป็นคนน่าจะก่อเหตุร้ายหรืออันตราย ต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือพระราชอาณาจักรสยาม

(๖) บุคคลซึ่งไม่สามารถ เสียเงิน ค่าธรรมเนียม ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือในกฎเสนาบดีซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้

บุคคลใดไม่มีหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดงสัญชาติตามที่บังคับไว้ในอนุมาตรา (๑) แห่งมาตรานี้ เจ้าพนักงานจะออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณ แล้วอนุญาตให้บุคคลนั้นเข้ามาในประเทศไทยสยามก็ได้

บทบัญญัติแห่งอนุมาตรา (๑) ว่าด้วยหนังสือเดินทางและใบสำคัญแสดงสัญชาตินั้นมิให้ใช้แก่พนักงานทูตหรือพนักงานกงสุลต่างประเทศซึ่งอยู่ในประเทศไทยสยาม หรือแก่ครอบครัวของบุคคลจำพวกนั้น ๆ หรือแก่บุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศได้แจ้งแก่รัฐบาลสยามตามระเบียบแล้ว ว่าบุคคลนั้น ๆ มาในราชการของรัฐบาลต่างประเทศ หรือตกถูกเรือของเรือ

เล่ม ๔๘ หน้า ๑๘๐ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔

ต่างประเทศ หรือคนประจำอากาศยานที่แวะเข้ามายังเมือง
ท่า หรืออ่าวหรือสถานีท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย

ให้เสนาบดีมีอำนาจที่จะยกเว้นการ ปฏิบัติ ตามความใน
อนุมาตรา (๑) และ (๒) แก่

(ก) .คนโดยสารรถไฟหลวงถือตั๋วหอดเดี่ยวตลอด เพียง
แต่ผ่านอาณาเขตต์ประเทศไทยไปนอกพระราชอาณาเขตต์
เท่านั้น

(ข) บุคคลซึ่งอยู่ในประเทศใกล้เคียงติดต่อกันเค็รทาง
ข้ามพรมแดนอันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราวเท่านั้น ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๗ แห่งพระราช
บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้
แทน

“มาตรา ๗ บรรดาคนต่างด้าว นอกจากเด็กอายุต่ำกว่า
สิบสองปี ซึ่งมากับบิดามารดาหรือผู้อนุบาล เมื่อเข้ามาใน
ประเทศไทย จะต้องได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงาน
บทบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) คนต่างด้าวซึ่งมีใบสำคัญถิ่นที่อยู่แล้ว และหนังสือ
สำคัญเช่นนั้นยังสมบูรณ์อยู่ และ

(๒) คนต่างด้าว ที่อยู่ในประเทศสยามในวันที่ออกประกาศพระราชบัญญัตินี้ และเมื่อจะออกจากประเทศสยามไป ได้รับใบอนุญาตให้กลับจากพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่เมื่อกลับเข้ามาในประเทศสยามอีกต้องนำไปอนุญาตนั้นออกแสดง ใบอนุญาตนั้นเป็นที่เรียบร้อย และเจ้าพนักงานสลักหลังให้เป็นสำคัญ คนต่างด้าวเหล่านี้จะเลือกขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงานแทนใบอนุญาตให้กลับก็ได้

คนต่างด้าวผู้ได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ หรือใบอนุญาตให้กลับแล้วนั้น ถ้ารัฐบาลเห็นเป็นผู้มีอันตรายต่อสันติภาพและความสงบเรียบร้อยของประชาชนไซ้ร้ ท่านว่าเสนาบดีมีอำนาจเพิกถอนใบสำคัญหรือใบอนุญาตนั้น ๆ ได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๖ อนุมาตรา (๖) และบทบัญญัติแห่งมาตรา ๗ และมาตรา ๘ หรือคำสั่งที่ได้ออกโดยอาศัยอำนาจแห่งบทบัญญัตินั้น ๆ มิให้ใช้แก่บุคคลที่จะกล่าวต่อไปนี้

(๑) คนต่างด้าวเข้ามาในประเทศสยามในการทูต หรือ การกงสุล หรือในราชการของรัฐบาล

(๒) คนต่างด้าว เติรทาง ซึ่ง แสดงให้ เป็น ที่พอใจของ เจ้าพนักงานว่า ตนเข้ามาสู่ประเทศสยามแต่เพียงชั่วคราว หรือเพื่อความประสงค์จะผ่านไปเท่านั้น และไม่มี ความ ประสงค์ที่จะตั้งเคหาสถานเป็นหลักแหล่ง หรือตั้งทำการงาน การค้าขาย หรือการอุตสาหกรรมใด ๆ อันเป็นปกติกิจ ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๔ แห่งพระราช บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไป นี้ แทน

“ มาตรา ๑๔ คนต่างด้าวคนใดเข้ามาในพระราชอาณา จักรโดยฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือโดยฝ่าฝืน คำสั่งของเจ้าพนักงานก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินพันบาท ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๕ แห่งพระราช บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไป นี้ แทน

“ มาตรา ๑๕ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่ รักษาการให้ เป็น ไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ • และให้มี

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๑๘๓

อำนาจออกกฎเสนาบดีตั้งเจ้าพนักงาน กำหนดวิธีการอันจะต้องปฏิบัติในการออกไปสำคัญแสดงรูปพรรณ หรือใบสำคัญถิ่นที่อยู่ หรือใบอนุญาตให้กลับ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับใบสำคัญหรือใบอนุญาตนั้น ๆ และกำหนดอายุแห่งเอกสาร และเงื่อนไขการต่ออายุแห่งเอกสารนั้น ๆ และว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน